

Een beetje gemeente heeft tegenwoordig een accountmanager SROI, die de hele dag driftig bezig is zijn eigen wiel uit te vinden

Veel reacties gehad op de laatste uitgave van dit vakblad. Vooral de milde kritiek van onze ceo van dienst Barend van Doorn trof veel lezers in de ziel. Zijn kritiek op de huidige praktijk van *social return in a nutshell*: 'Hoe sociaal is het als je mensen voor de duur van een klus in huis haalt en vervolgens weer even snel op straat zet? Een straatje dat ze misschien zelf hebben geplaveid'. Bedankt, Barend, voor je kritiek, maar laten we nu eerlijk zijn. De situatie is vaak nog veel nijpender. In een sector als de grond-, weg- en waterbouw is de laatste vijf jaar de werkgelegenheid met meer dan twintig procent afgenomen. Voor groen is dat wat minder, maar ook daar geldt dat het aantal krimpers het aantal stijgers fors overstijgt. Dat betekent dus dat deze bedrijven hebben moeten snijden in hun personeelsbestand. En komt er dan eens een klus voorbij, dan worden ze daarvoor *beloond* met de impliciete eis om nog wat extra vast personeel op de kasseien te zetten. Door de zogenaamde afspiegelingsregeling zijn dat ook nog eens meestal de oudere werknemers, omdat deze groep doorgaans oververtegenwoordigd is bij veel aannemers. Maar ja, het belangrijkste effect is gehaald: de wethouder mag poseren met een clubje werklozen in te grote veiligheidskassen. Hoe sociaal kun je het krijgen?

Er is geen onderzoek gedaan naar verdringing in de groensector ten gevolge van SROI-eisen. Dat is jammer, hoewel iedereen op zijn klompen kan aanvoelen dat dit gebeurt. Maar laten we nu eens niet alle schuld op de overheid schuiven. De groensector heeft dit gewoon laten gebeuren. Een beetje gemeente heeft tegenwoordig een accountmanager SROI, die de hele dag driftig bezig is zijn eigen wiel uit te vinden. Alle respect natuurlijk voor deze mensen, maar moet de markt blij zijn met het feit dat iedere gemeente zijn eigen voorwaarden en eisen opstelt? Nee, natuurlijk niet. Bij de ene gemeente wordt gesproken over procenten van de totale opdracht, een volgende kijkt alleen naar de loonsom. Ook worden

werklozen en leerlingen vaak op heel verschillende manieren meegeteld. Over de gemeente Rotterdam lees je dat men soms 50 % van de loonsom gecompenseerd wil zien.

Een derde interessant probleem komt om de hoek kijken bij kapitaalintensieve projecten. Voorbeelden zijn daktuinen, kunstgrasvelden. Bij dit soort projecten is de loonsom maar een fractie van de opdracht en toch worden ook daar forse SROI-compensaties verwacht.

Ik meldde al dat de sector dit maar gewoon heeft laten gebeuren. Iedereen ziet het probleem, maar niemand weet hoe dit op te pakken. Hoewel, niemand... MKB Infra en Bouwend Nederland hebben wel een poging gedaan om een breed gedragen model in de markt te zetten dat zich vooral richt op onderwijs en opleiding van jongeren. Want dat aspect was ik nog vergeten: wat is het effect op de opleiding van jongeren van het hele SROI-verhaal? Is dat niet het eerste waar bedrijven een stop op gooien? Op korte termijn los je daarmee weliswaar een probleem op, maar op lange termijn creëer je een veel groter probleem, namelijk een stop op de instroom van nieuw talent.

Met vriendelijke groet,

Hein van Iersel (hoofdredacteur)
hein@nwst.nl

Stuur of twitter dit artikel door!
Scan of ga naar:

www.stad-en-groen.nl/artikel.asp?id=41-4682